

ACHTER DE STILTE

Mijn hoofd is altijd actief. Maar we hebben geen plaats voor stilte. Ik heb niets. Ik ben alleen in dit leven. Voor het eerst voel ik mij deel van het leven. Niet buiten, naast of achter het leven. Ik ben een stukje van haar. Het is leven is echt stilte. Alles beweegt in ons leven, maar we moeten meer stilte opzoeken. Als we stilte in ons leven hebben, dan verandert er iets.

Na vijfenveertig jaar moet ik iets veranderen in mijn leven. Iets dieps. Niet koud, niet warm, niets. Stilte, achter de stilte, wat? Leven, gewoon leven. Zonder oordelen. Als ik dit voel, dan voel ik mij als ieder ander. Of ik nu uit Marokko, Syrië of uit Kenia kom. Ik voel me hetzelfde, wij zijn een.

Achter de stilte is alles. Er is geen taal, geen kleur, geen eten of gerechten. Er is niets. Alleen vrijheid. Dit komt samen in mijn schilderij 'Achter de stilte'. Ik maakte het van handdoeken die ik kreeg in de zes kampen waar ik woonde. Ik naaide twintig handdoeken aan elkaar. Dit werd mijn schilderdoek.

Achter de stilte

Firas kalousie
Acrylverf op canvas
220-220 C M
2018

Twintig kilo verf in allerlei kleuren verdween in dit schilderij, waar ik anderhalve maand aan werkte; een vierkant doek, van twee bij twee meter. Het belangrijkste van dit schilderij is het besef achter de stilte. Wij zijn bang. Wij werken met elkaar maar vragen onszelf niet af, wat speelt zich af in deze man? Wij zijn oppervlakkig als mens. We gaan niet in de zee, we lopen langs de zee. In de zee, in ons, bevindt zich het leven.

Mijn doek 'Achter de stilte' wilde ik cadeau geven aan de gemeente. Ik wilde Nederland bedanken voor de kansen die ik hier krijg. Drie mensen van de gemeente kwamen langs en bedankten mij en gaven aan dat ze iemand langs zouden sturen om het schilderij op te halen. Na drie maanden kwam een auto die het schilderij naar de gemeente bracht. Mijn schilderij werd opgehangen op de 2^e verdieping in een kleine kamer. De mensen in de kamer waren aan het werk en keken niet op of om. Ik vroeg iemand: Sorry mevrouw, komt er nog iemand kijken? Is er een officieel moment? Nee, dat was niet zo.

Niemand zei daar dank je wel. Ik zei dat ik een fotomoment had verwacht om ook met mijn familie en vrienden in Syrië te kunnen delen. Ik liep naar buiten en had het gevoel dat iemand mij een klap op mijn hoofd gaf. Ik werd depressief. Ik had dit niet zien aankomen, geen woord van dank...

Via mijn taalleraar waar ik op B2 niveau taal leerde, stuurde ik een brief naar de burgemeester en daarin heb ik uitgelegd dat ik mijn schilderij terug wilde hebben. Ik kreeg excuses en na een maand werd ik gebeld met de vraag om langs te komen. Ik zei: 'Ik wil mijn schilderij graag terug' en ik ging weer naar huis. Een week later belden ze mij dat het schilderij op een andere plek zou komen te hangen en dat ze mij officieel wilden bedanken. Het schilderij hangt nu in de hal van het stadsdeelkantoor, je kan het zelfs van buiten zien. Er kwam een officiële opening met bloemen. Al mijn bloed zweet en tranen zitten in deze handdoeken, in dit schilderij 'Achter de stilte'.